

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **H. P.**, zastoupena JUDr. Martinem Zikmundem, advokátem se sídlem Šafaříkovy sady 2455/5, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 1. 2020, č. j. 57 A 111/2019 - 68,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 1. 2020, č. j. 57 A 111/2019 - 68, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2019, č. j. PK-RR/1094/19, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti celkem 21 050 Kč k rukám jejího zástupce JUDr. Martina Zikmunda, advokáta, a to do 15 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 15. 4. 2019, č. j. PK-RR/1094/19, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí ze dne 16. 1. 2019, č. j. OVÚP/419/19/Ka, jímž Městský úřad Klatovy (dále též „stavební úřad“) shledal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 178 odst. 2 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále též „stavební zákon“) a uložil jí pokutu ve výši 6 000 Kč. Dle stavebního úřadu se žalobkyně dopustila přestupku tím, že v průběhu měsíců srpna a září 2018 nechala na svém pozemku provádět stavbu

přístřešku o velikosti 9,14 m x 3,82 m a výšce 4 m v nezastavěném území na nezastavitelném pozemku bez souhlasu stavebního úřadu. Stavba přístřešku zahrnovala betonové patky, dřevěnou konstrukci složenou z 12 sloupů (140/160 mm), zděnou stěnu u štítu o výšce 0,9 m, šířce 0,4 m a délce 5 m, 8 párů krokví (140/160 mm), 2 vaznice (160/200 mm) a 6 kleštin (140/200 mm).

II.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Plzni (dále též „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Nepřisvědčil námitce, že by žalobkyně nemohla být pachatelem přestupku podle § 178 odst. 2 písm. c) stavebního zákona. Pachatelem stíhaného přestupku může být i objednatel či investor stavby. Bylo přitom prokázáno, že si žalobkyně objednala stavbu přístřešku, příp. nechala po jeho zjištění stavebním úřadem pokračovat ve stavbě. To plyne již ze samotného způsobu procesní obrany žalobkyně. Rovněž skutková věta prvostupňového rozhodnutí splňuje zákonné požadavky. Pro rozhodnutí o tom, zda byl spáchán přestupek, pak není relevantní, zda byla provedená stavba následně dodatečně povolena.

[3] Krajský soud aproboval rovněž závěr správních orgánů, že v projednávané věci nešlo o přístřešek, který by podle § 79 odst. 2 písm. r) ve spojení s § 103 odst. 1 písm. a) stavebního zákona nevyžadoval stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu. Přestože přístřešek splňoval stanovené parametry (do 40 m^2 zastavěné plochy a do 4 m výšky), nesplňoval podmínku, že je veřejně přístupný. Není totiž umístěn u veřejné komunikace ani turistických tras či cyklotras. Jedině přístup z veřejné komunikace nebo turistických tras či cyklotras přitom může odůvodnit závěr o veřejné přístupnosti přístřešku. Žalobkyně toto zjištění nezpochybnila, ani netvrdila, že se přístřešek nachází na pozemku, který má charakter veřejného prostranství. Pro závěr o veřejné přístupnosti přístřešku nestačí její tvrzení, že umožní veřejnosti přístup do přístřešku na svém pozemku bez omezení. Rozhodující je, o jakou stavbu se materiálně skutečně jedná. Dokumenty, na něž žalobkyně v této souvislosti odkazovala (stanovisko autorky územního plánu a podpora orgánů městyse Čachrov a Svazu turistů z Klatov), nejsou součástí spisu. Samotné stanovisko autorky územního plánu pak nic nevypovídá o rozhodné otázce, zda stavba přístřešku vyžadovala souhlas stavebního úřadu. Irelevantní je rovněž případná změna názoru dotčeného orgánu v řízení o povolení stavby přístřešku. Soud nepřihlížel k námitkám uvedeným v replice, v nichž žalobkyně poukazovala na to, že přístřešek byl v létě 2019 užíván jak procházejícími turisty, tak i hosty ubytovanými v penzionu, že není umístěn ve značné vzdálenosti od ekofarmy a že jejím návštěvníkům je nabízen volný přístup na veškeré pozemky včetně jezera. Uvedl, že tyto byly uplatněny po uplynutí koncentrační lhůty.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Namítla, že správní orgány neprokázaly, že to byla ona, kdo nechal na svém pozemku provádět stavbu přístřešku bez povolení stavebního úřadu. Stavební úřad pouze identifikoval stavební firmu a osobu odpovědnou za provádění stavby; dokazování ve věci identifikace objednatele stavby

nahradil hypotetickou úvahou. Popis skutku v prvostupňovém rozhodnutí pak neodpovídá vymezení přestupku v § 178 odst. 2 písm. c) stavebního zákona. Nelze souhlasit ani s názorem krajského soudu, že jsou pro věc irelevantní řízení ve věci žádosti stěžovatelky o dodatečné povolení stavby a nařízení jejího odstranění. V obou řízeních je totiž zásadní otázka, zda je na předmětnou stavbu třeba povolení stavebního úřadu. Tak tomu dle stěžovatelky není, neboť se z hlediska rozměru i účelu jedná o stavbu dle § 79 odst. 2 písm. r) stavebního zákona, tj. o jiný veřejně přístupný přístřešek do 40 m^2 zastavěné plochy a do 4 m výšky. Taková stavba by byla v místě realizovatelná dle § 18 odst. 5 stavebního zákona i územního plánu městyse Čachrov, a to bez povolení stavebního úřadu. Správní orgány ve svých rozhodnutích zpochybnily charakter stavby bez racionálních argumentů, což krajský soud nesprávně aproboval. Nadto dezinterpretoval žalobní tvrzení stěžovatelky. Ta netvrdila, že veřejnosti umožní přístup do přístřešku na svém pozemku bez omezení, ale že by přístřešek mohl sloužit jako veřejně přístupný pro turisty, cykloturisty a rekreanty z blízkého okolí, neboť se nachází na pozemku, k němuž není vstup nijak omezen. Stěžovatelka zdůraznila, že zákon o obcích definuje veřejné prostranství jako prostory přístupné každému bez omezení bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru. Trasy v okolí přístřešku jsou přitom hojně užívané od jara do podzimu a místní lokalita Stará Vápenka se stala oblíbeným turistickým cílem a zastávkou, stejně jako ekofarma Svinná. Místo, kde se nachází přístřešek, je využíváno nejen procházejícími či projíždějícími turisty, ale stalo se přímo turistickým cílem samo o sobě. Hojnost návštěvníků byla ostatně důvodem pro vybudování přístřešku. Cílem jeho vytvoření bylo právě zlepšit podmínky pro tyto návštěvníky tím, že jim bude poskytnuto alespoň základní zázemí, možnost posezení a ochrana před sluncem a deštěm. Vše, co bylo vytvořeno v krajině v okolí přístřešku, má sloužit bez omezení všem turistům, např. ovocná stromořadí kolem turistických cest, oprava kapličky poskytující úkryt na křižovatce turistických cest, mostky přes vodu, či odpočinková a vyhlídková sezení. Stěžovatelka z uvedených důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3, 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“)].

[7] Kasační stížnost je důvodná.

[8] V projednávané věci byla stěžovatelka uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 178 odst. 2 písm. c) stavebního zákona. Nejvyšší správní soud se proto bude nejprve zabývat námitkou, že v projednávaném případě nebyly naplněny znaky předmětné skutkové podstaty.

[9] Dle § 178 odst. 2 písm. c) stavebního zákona platí, že [f]*yzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako stavebník dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 104 provede stavbu, terénní úpravy nebo udržovací práce v chráněném území nebo v ochranném pásmu anebo na nezastavitelném pozemku nebo v nezastavěném území bez souhlasu stavebního úřadu*.

[10] Mezi stranami není sporné, že stavba přístřešku byla prováděna na pozemku, který se podle platného územního plánu nachází v nezastavitelném území obce vymezeném jako „plochy nezastavěného území - přírodní (NP)". Stěžovatelka se nicméně od počátku řízení konzistentně vymezuje především proti tomu, že by byl pro stavbu přístřešku, kterou měla podle správních orgánů nechat provádět na svém pozemku, nezbytný souhlas stavebního úřadu. Je přesvědčena o tom, že daná stavba je jiným veřejně přístupným přístřeškem ve smyslu § 79 odst. 2 písm. r) stavebního zákona, která nevyžaduje rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas. Současně má za to, že jsou splněny podmínky § 18 odst. 5 téhož zákona, tj. že se jedná o stavbu, která zlepší podmínky využití nezastavěného území pro účely rekreace a cestovního ruchu, jejíž umístění územně plánovací dokumentace výslovně nevylučuje.

[11] Dle § 79 odst. 2 písm. r) stavebního zákona platí, že [r]*ozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas nevyžadují přístřešky o jednom nadzemním podlaží, které slouží veřejné dopravě, a jiné veřejně přístupné přístřešky do 40 m² zastavěné plochy a do 4 m výšky* (důraz přidán).

[12] Z popisu přístřešku v rozhodnutí správních orgánů i z tvrzení stěžovatelky vyplývá, že daná stavba odpovídá stanoveným rozměrovým kritériím, neboť má jedno nadzemní podlaží o rozměrech 9,14 m x 3,82 m a její výška činí 4 m. Je tak nezbytné posoudit jen to, zda se jedná o *jiný veřejně přístupný přístřešek*.

[13] Stavební zákon žádnou bližší definici pojmu *jiný veřejně přístupný přístřešek* nenabízí. Z textu zákona je zjevné pouze to, že daná stavba nemusí nějakým způsobem sloužit veřejné dopravě. Zákon totiž hovoří o *jiném* veřejně přístupném přístřešku, nikoliv o *obdobném* přístřešku. Jak plyne z judikatury, neurčitý právní pojem nelze obsahově dostatečně přesně vymezit a jeho aplikace závisí na odborném posouzení v každém jednotlivém případě. Zákonodárce vytváří prostor veřejné správě, aby zhodnotila, zda konkrétní situace patří do rozsahu daného neurčitého právního pojmu, či nikoli. Naplnění obsahu neurčitého právního pojmu pak s sebou přináší povinnost správního orgánu rozhodnout způsobem, který daná právní norma předvídá. Při interpretaci neurčitých právních pojmů se uvážení správního orgánu zaměřuje na konkrétní skutkovou podstatu a její hodnocení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2011, č. j. 5 As 47/2011 - 77).

[14] Dle popisu obsaženého v rozhodnutích správních orgánů činí velikost předmětné stavby 9,14 x 3,82 m, její výška je 4 m. Stavba zahrnuje betonové patky, dřevěnou konstrukci složenou z 12 sloupů (140/160 mm), zděnou stěnu u štítu o výšce 0,9 m, šířce 0,4 m a délce 5 m, 8 párů krokví (140/160 mm), 2 vaznice (160/200 mm) a 6 kleštin (140/200 mm). Z fotodokumentace založené ve správním spise vyplývá, že stavba má

střechu umístěnou na konstrukci z dřevěných sloupů, není obehnána stěnami, pouze z jedné strany se nachází nízká zídka. Sám stavební úřad označil danou stavbu ve výroku svého rozhodnutí o spáchání přestupku jako přístřešek. Žalovaný na tomto hodnocení setrval. Z judikatury pak vyplývá, že přístřeškem bude zpravidla pozemní stavba (konstrukce) menších rozměrů, která je zastřešena, avšak nemá souvislý obvodový plášť, což umožňuje volný pohyb dovnitř stavby a ven (srov. shrnutí vývoje pojmu „přístřešek" v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2021, č. j. 54 A 183/2018 - 40, či úvahu Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019 - 37, který se zabýval vymezením pojmu „lehký přístřešek"). Uvedené parametry stavba v projednávané věci z hlediska své velikosti a stavebně technického provedení splňuje. Jejímu podřazení pod pojem „přístřešek" použitý v § 79 odst. 2 písm. r) stavebního zákona tedy nic nebrání.

[15] Podle správních orgánů a krajského soudu se nicméně v posuzované věci nejedná o *veřejně přístupný přístřešek*, neboť přístřešek se nenachází přímo na veřejné komunikaci, turistické trase či cyklostezce nebo v jejich bezprostřední blízkosti.

[16] Stěžovatelce je možno přisvědčit, že správní orgány ve svém hodnocení, zda lze skutkové okolnosti této konkrétní věci podřadit pod neurčitý právní pojem *jiný veřejně přístupný přístřešek* pochybily. Zaměřily se totiž pouze na jeden dílčí aspekt posuzované stavby, a sice zda se nachází na veřejné komunikaci, turistické trase, cyklostezce, či v jejich blízkosti. Obecně lze souhlasit s tím, že absence veřejné komunikace, turistické trasy či cyklostezky v blízkosti přístřešku zavdává důvodnou pochybnost o naplnění znaku jeho veřejné přístupnosti. Nasvědčuje totiž tomu, že přístup veřejnosti ke stavbě je fakticky omezený, respektive minimálně ztížený. Sama o sobě však automaticky nevylučuje, že by se i přesto nemohlo o *jiný veřejně přístupný přístřešek* jednat, zvláště pak zpochybňuje-li význam tohoto aspektu řada dalších skutkových okolností, jako se tomu stalo v projednávané věci, která je poměrně specifická. Bez zohlednění všech relevantních okolností vzniku dané stavby ovšem nelze jednoznačně konstatovat, že nebyly splněny podmínky stanovené v § 79 odst. 2 písm. r) stavebního zákona, a že se proto v této konkrétní věci nemůže jednat o jiný veřejně přístupný přístřešek. Notabene za situace, kdy se správní orgány pohybují v rovině správního trestání. Jinými slovy, nebylo lze vyloučit zahrnutí předmětné stavby pod § 79 odst. 2 písm. r) stavebního zákona toliko s odkazem na absenci veřejné komunikace, turistické trasy či cyklostezky v její blízkosti, neboť tento aspekt dané stavby není v posuzované věci jediný rozhodující.

[17] Správní orgány při hodnocení věci především pominuly další neméně významné skutkové okolnosti, na jejichž existenci stěžovatelka od počátku řízení upozorňovala, resp. které v řízení vyšly najevo. Nevzaly v potaz celkový charakter a turistickou povahu lokality, v níž je přístřešek umístěn, přestože stěžovatelka již ve vyjádření k oznámení o zahájení správního řízení ze dne 14. 12. 2018 a v odvolání poukazovala na to, že okolí přístřešku je oblíbeným turistickým cílem a samotná stavba přístřešku je podporována ze strany Městyse Čachrova a Svazu turistů z Klatov. Turismus přitom může mít pochopitelně i spontánní charakter a nemusí se nutně odehrávat jen v území osazeném turistickým značením či značenými cyklostezkami. Tvrzení o absenci turistických tras či cyklostezek v blízkosti přístřešku nadto poněkud relativizuje zjištění žalovaného učiněné v řízení o dodatečném povolení stavby, že nejbližší cyklostezky se nachází ve vzdálenosti

cca 300 m, jakož i tvrzení stěžovatelky, že v okruhu cca 200 m jsou vedeny 2 turistické pěší trasy (Klatovy - Sušice a Nýrsko - Velhartice). Z hlediska turistické atraktivity lokality jistě není bezvýznamné také tvrzení stěžovatelky, že přístřešek je umístěn v blízkosti lesa u tůně, kterou veřejnost využívá v létě ke koupání. Správní orgány se blíže nezabývaly ani zamýšleným účelem, funkcí a užitečností přístřešku právě v daném místě. Nevypořádaly se s tvrzením stěžovatelky, že způsob provedení přístřešku (materiály, vzhled, zasazení do krajiny) odpovídá tomu, který při budování přístřešků v ostatních částech NP Šumava uplatňuje Správa národního parku Šumava. Nezohlednily vůbec, jaký je přístup vlastníka pozemku, na němž je přístřešek budován, k možnosti veřejnosti (širšího předem neomezeného okruhu osob) užívat jeho pozemek obvyklým způsobem bez omezení, a to nad rámec toho, co je tento vlastník pozemku povinen strpět podle svých soukromoprávních závazků. V této souvislosti přitom stěžovatelka v odvolání upozorňovala na to, že přistoupila k terénním úpravám okolí tůně, včetně úpravy pláže a že zde vybudovala a poskytla k veřejnému užívání ohniště, grily a velký stůl s lavicemi. V neposlední řadě správní orgány nezkoumali ani motivaci vlastníka pozemku, na němž se přístřešek nachází, k umístění dané stavby v daném místě, přestože stěžovatelka opakovaně zdůrazňovala své dlouhodobé veřejně prospěšné aktivity v celé lokalitě. Popsanými skutkovými okolnostmi (resp. tvrzeními o jejich existenci) se správní orgány vůbec nezabývaly, ani je nepopřely. Právě existence těchto skutkových okolností nicméně významně nabourává závěr správních orgánů o absenci znaku veřejné přístupnosti přístřešku, jenž správní orgány založily pouze na jednom dílčím aspektu (nadto relativizovaném, viz výše).

[18] Pro posouzení, které aspekty jsou významné z hlediska veřejné přístupnosti určitého objektu, tedy pro chápání tohoto termínu, může být inspirativní rovněž judikatura týkající se vymezení veřejně přístupných účelových komunikací podle zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2009, č. j. 1 As 76/2009 - 60, ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 32/2012 - 42, ze dne 19. 8. 2013, č. j. 4 As 89/2013 - 21, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64, či ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 213/2015 - 14 , či nález Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 2942/10).

[19] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše vyřčené uzavírá, že závěr správních orgánů, respektive krajského soudu, o tom, že posuzovaný přístřešek nesplňuje podmínky stanovené v § 79 odst. 2 písm. r) stavebního zákona, neobstojí. Správní orgány se totiž při posuzování věci nesprávně zaměřily toliko na zjišťování existence veřejných komunikací, turistických tras či cyklostezek v blízkosti přístřešku. Zjištění, že se přístřešek nenachází přímo na veřejné komunikaci, turistické trase či cyklostezce nebo v jejich blízkosti, však s ohledem na výše uvedené bez dalšího neznamená, že se nemůže jednat o *jiný veřejně přístupný přístřešek* podle § 79 odst. 2 písm. r) stavebního zákona. Závěr správních orgánů o tom, že v posuzované věci nebyly naplněny podmínky uvedeného ustanovení, tedy nemá oporu v provedeném dokazování. Bez zodpovězení této otázky však nelze uzavřít, zda byly v posuzované věci naplněny znaky skutkové podstaty přestupku dle § 178 odst. 2 písm. c) stavebního zákona.

[20] Nutno dodat, že i v případě osvobození od veřejnoprávní ingerence stavebního úřadu (ohlášení dle § 104 stavebního zákona či souhlasu dle § 106 téhož zákona) dopadá

na daný objekt regulace vyplývající z územně plánovací dokumentace. Je tedy třeba posoudit, zda jej bylo možné umístit v souladu s § 18 odst. 5 stavebního zákona, tj. zda byla stavba umístěna v souladu s charakterem území, zda zlepšuje podmínky jeho využití pro účely rekreace a cestovního ruchu a zda ji územně plánovací dokumentace *z důvodu veřejného zájmu výslovně nevylučuje*.

[21] Jelikož Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že správní orgány dosud nezjistily dostatečně skutkový stav, pročež ani řádně neposoudily naplnění všech znaků skutkové podstaty předmětného přestupku, je předčasné, aby se sám soud nyní věcně zabýval tím, zda ke spáchání daného přestupku skutečně došlo. Takovým postupem by nepřípustně nahrazoval činnost správních orgánů a stěžovatelku fakticky připravil o jednu instanci správního řízení i soudního přezkumu. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud nepřihlížel k podkladům, které stěžovatelka předložila na důkaz veřejného užívání dané lokality v řízení o kasační stížnosti (fotografie, odkaz na dokument, průvodce). Stěžovatelce však nic nebrání v tom, aby tyto podklady uplatnila v dalším řízení před žalovaným.

[22] Vzhledem k výše uvedenému není rovněž účelné reagovat na argumentaci stěžovatelky stran pachatelství projednávaného přestupku či další obdobné otázky. Prozatím totiž není zřejmé, zda byly naplněny znaky skutkové podstaty daného přestupku, tedy zda se daný přestupek vůbec stal.

[23] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek zrušil (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). Jelikož již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného a krajský soud by nemohl postupovat jinak, než rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, Nejvyšší správní soud za použití § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil i žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Zruší-li Nejvyšší správní soud i rozhodnutí správního orgánu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento správní orgán vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.]. V dalším řízení bude na žalovaném, aby doplnil podklady rozhodnutí v otázce veřejné přístupnosti přístřešku optikou výše vyřčeného, a provedl hodnocení, v němž zohlední a posoudí veškeré aspekty této konkrétní věci, na jejichž existenci stěžovatelka od počátku řízení upozorňovala, resp., které v řízení vyšly najevo.

[24] Protože Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.), podle kterého má úspěšná stěžovatelka právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl.

[25] V řízení o žalobě a o kasační stížnosti stěžovatelka vynaložila soudní poplatky v celkové výši 9 000 Kč (za žalobu ve výši 3 000 Kč, za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč a za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč). Zástupce stěžovatelky pak učinil v obou řízeních 4 úkony právní služby podle § 11 vyhlášky

č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“). Za převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu], podání žaloby a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč za každý úkon [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu] a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů za každý úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě náleží odměna ve výši jedné poloviny z 3 100 Kč, tj. 1 550 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 3 advokátního tarifu] a 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů za úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Tento úkon sice není výslovně zmíněn v § 11 odst. 2 advokátního tarifu, nicméně písm. a) tohoto ustanovení za takový úkon považuje návrh na předběžné opatření, dojde-li k němu po zahájení řízení. Ustanovení § 11 odst. 3 advokátního tarifu následně stanoví, že za úkony právní služby neuvedené v odstavcích 1 a 2 náleží odměna jako za úkony, jimž jsou svou povahou a účelem nejbližší. Návrh na vydání předběžného opatření a návrh na přiznání odkladného účinku jsou instituty obdobné, a proto soud přiznal odměnu ve snížené podobě. Zástupce stěžovatelky nedoložil, že by byl plátcem DPH. Celkové důvodně vynaložené náklady stěžovatelky tedy činí 21 050 Kč. Žalovaný je povinen zaplatit stěžovatelce náhradu nákladů řízení v této výši k rukám jejího zástupce JUDr. Martina Zikmunda, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. února 2022

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu